

**Som tunger af ild – prædiken pinsedag
2021:**

*Hvor kærlighed brænder
som flammende fakler,
dér ved vi med livsglædens
slukkede tørst,
at tiden endnu er
en tid for mirakler,
at kærlighed viser sig
stædig og størst.
Men vores fortælling
står ikke alene,
vi lever i tiden, hvor du elskede først.*

*Gud, du har skabt os
og sat os i livet
med ånd af din ånde
og kroppe af jord.
Taknem'lige står vi
med det, vi fik givet:
En underfuld kærlighed,
vældig og stor.
Så hjælp os at leve
med varsomme hænder,
med kærlige øjne og med nænsomme ord.
Amen*

*Dette hellige evangelium skriver
evangelisten Johannes: Judas, ikke Iskariot,
sagde til Jesus: »Herre, hvordan kan det
være, at du vil give dig til kende for os, men
ikke for verden?« Jesus svarede ham: »Den,
der elsker mig, vil holde fast ved mit ord, og
min fader vil elske ham, og vi skal komme til
ham og tage bolig hos ham. Den, der ikke
elsker mig, holder ikke fast ved mine ord.
Og det ord, I hører, er ikke mit, men
Faderens, som har sendt mig. Sådan har jeg
talt til jer, mens jeg endnu var hos jer. Men
Talsmanden, Helligånden, som Faderen vil
sende i mit navn, han skal lære jer alt og
minde jer om alt, hvad jeg har sagt til jer.
Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg
jer; jeg giver jer ikke, som verden giver.
Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være
modløst! I har hørt, at jeg har sagt til jer:
Jeg går bort, og jeg kommer til jer. Hvis I
elskede mig, ville I glæde jer over, at jeg
går til Faderen, for Faderen er større end
jeg. Nu har jeg sagt det til jer, før det sker,
for at I skal tro, når det sker. Jeg skal ikke
tale meget med jer mere, for verdens fyrste
kommer; og mig kan han intet gøre, men
det sker, for at verden skal forstå, at jeg*

elsker Faderen og gør sådan, som Faderen har påbudt mig. Rejs jer, lad os gå herfra!«
[Johannesevangeliet 14,22-31](#)

Amen

Forestil jer en gruppe unge kvinder siddende i en rundkreds, stærkt koncentreret i færd med at tegne. En stemme tilretteviser dem og opfordrer dem til at lægge mærke til, hvordan hænderne ligger.

Så zoomer kameraet ind på tegnelæreren. Tegnelæreren fungerer selv som model for sine elever. Pludseligt får hun øje på noget bag eleverne. Hun ser såret og berørt ud og spørger dem irriteret: "Hvem har stillet det billede der?" En af eleverne svarer: "Det har jeg. Måtte jeg ikke det?" "Nej" svarer læreren. Eleven spørger hende så, om det er hende, der har malet billedet, og hun svarer: "Ja".

Denne scene er åbningsscenen i filmen: **"Portræt af en kvinde i flammer."** Det er en film fra 2019, som i øvrigt har fået en filmpris i Cannes.

Den har i øvrigt haft premiere her i landet lige før den første corona nedlukning, så den har levet en temmelig hensygnende tilværelse, ligesom mange andre film. Den kan ses på bibliotekernes streaming tjeneste: Filmstriben.

Filmen handler om en kvindelig billedkunstner, Marianne – tegnelæreren fra filmens åbningsscene – som i året 1770 kommer til et landligt herskabshus nær Bretagnes kyst. Her bor en mor, hendes voksne datter Héloïse og en stuepige. Familiens ældste datter er kort forinden død på grund af et fald fra en høj klippe. Der er muligvis tale om selvmord – for, som tjenestepigen, som ledsagede hende, siger: "Der var ikke noget skrig!"

Marianne har fået til opgave at male et portræt af Héloïse. Begrundelsen er, at en rigmand fra Milano, der skulle have været gift med hendes ældre søster, nu har proklameret, at hvis han synes om portrættet af Héloïse, vil han gifte sig med hende, som i øvrigt er hjemtaget fra et kloster for at blive gift med denne mand.

Héloïse er ikke tilfreds med arrangementet. Hun ønsker ikke noget arrangeret ægteskab/tvangsægteskab og derfor har hun sørget for, at den forrige maler tog afsted med uforrettet sag.

Af samme grund bliver det portræt, som Marianne skal male af Héloïse en hemmelighed. Og Marianne skal foregive at være hendes ledsagelse, når de går ud. Af frygt for, at Héloïse også vil tage livet af sig, må hun ikke gå ud alene.

Marianne er nødt til at betragte Héloïse med skjulte blikke, når de er ude at gå tur. Og i ly af nogle af strandens klipper, kan hun begynde at tegne skitser.

Langsomt opstår der et venskab mellem de to kvinder. Der er en god kemi, en god ånd imellem dem. De tiltrækkes af hinanden og der opstår et kærlighedsforhold.

På et tidspunkt må Marianne gå til bekendelse og fortælle at hun er kunstner. Héloïse går med til at sidde model for hende, fordi Marianne ellers vil blive sendt afsted, som den forrige maler. Nu bliver

portrættet af Héloïse anledningen for dem til at ses.

En aften, da kvinderne er ude at gå, møder de en gruppe af kvinder, som står i en kreds rundt om et bål i sommernatten, mens de synger og klapper en rytmisk sang. Pludseligt går der ild i Héloïses' kjole. Og det bliver et billede på kærligheden mellem Héloïse og Marianne. Brændende kærlighed – helt bogstaveligt!:

*Hvor kærlighed brænder
som flammende fakler,
der ved vi med livsglædens
slukkede tørst,
at tiden endnu er
en tid for mirakler,
at kærlighed viser sig
stædig og størst.*

En kærlighed, der brænder som flammende fakler...

...

Hos **disciplene** er der ikke meget at råbe hurra for. Den ånd, som er hos dem er ikke opløftende.

De føler, at deres liv er ødelagt. De føler, at deres grundlag er væk. Den bevægelse, som de har været en del af er opløst. Deres leder er arresteret, og nu skal romerne nok til at trævle hele det system op, som den nye kirke er.

Det ligner til forveksling de forhold, som modstandsgrupperne levede under, da Danmark var besat af tyskerne. Når én blev taget, rullede tyskerne straks hele bevægelsen op. Hvordan er stemningen blandt modstandsfolkene? Frygt og bæven.

Disciplene har lige den samme stemning.

Men så sker der noget...

”Med ét kom der fra himlen en lyd som af et kraftigt vindstød, og den fyldte hele huset, hvor de sad. Og tunger som af ild viste sig for dem, fordelte sig og satte sig på hver enkelt af dem. Da blev de alle fyldt af Helligånden, og de begyndte at tale på

andre tungemål, alt efter hvad Ånden indgav dem at sige.”

Det er **kærlighedens ånd – Helligånden**, der er tale om. Den viser sig som ild og sætter

sig på dem alle sammen og gør dem i stand til at tale fremmede sprog.

Guds ånd er pludseligt iblandt dem og giver dem mod og lyst til livet.

...

Babelstårnet – det er modsætningen. Det var dengang man byggede for sig selv: magt strukturer og høje tårne.

Tænk også på Islamisk Stat – bedst som man tænkte at det var slut med deres kalifat, er organisationen i gang med at opbygge et nyt i det sydlige Afrika med alt hvad det indebærer! Derfra er der langt til kærlighedens fællesskab.

Jesus er ikke den, der lefler og er venlig over for magten. Eller tager magten med vold.

Jesus er uvenlig og ikke spor belevet i det fine selskab – nej, han kritiserer og danner et nyt fællesskab. Ikke på magt, men på kærlighed. Og så giver han sig selv...

...

For øjeblikket læser jeg en roman af journalisten og forfatteren Jesper Stein fra efteråret 2020. Tidligere har han skrevet kriminalromaner. Det er hans seneste roman, som har titlen: "Rampen" ikke.

Rampen handler om Jesper Steins egen opvækst i en villa i Risskov på en vej ved navn: Rampen.

Romanen beskriver, hvordan en flammende, ubegribelig stor kærlighed mellem hans forældre langsomt erstattes af hverdag og af åndeligt fravær, da Jespers far møder en anden kvinde efter 28 års ægteskab, og i et år har en affære med hende uden at hans kone ved noget om det.

Desværre fortsætter den onde ånd imellem dem med at regere, også efter at skilsmissen er blevet en realitet...og den spreder gift ikke alene mellem ægtefællerne,

men også i forholdet mellem moderen og hendes børn og senere børnebørn. Selvom hun få år efter skilsmissen indgår i et nyt ægteskab, kan hun ikke ophøre med at stille urimelige krav til alle og med at forblive i sin bitterhed, selvmedlidenhed og vrede.

...

Tilgivelse er svær, men det er endnu sværere og tungere at skulle slæbe rundt på en vrede og bitterhed hele livet. Vreden og bitterheden kan udvikle sig til en ond ånd, der fratager mennesker muligheden for at glæde sig over livet og fællesskabet med hinanden.

Utallige er de gange, hvor noget knubbet er blevet sagt, som har ødelagt den gode stemning og skulle bygges op igen. Det sker desværre ikke.

Det er ellers det, som Helligånden gør. Og det utrolige er, at det er meget lettere end at bruge tiden på gammelt nag.

Tilgivelse er der til gengæld hos Jesper Stein, forfatteren til "Rampen". Han kan tilgive specielt sin mor al hendes vrede og er

i stand til at se hele kærligheden bag den. Det er romanen et meget fint udtryk for. Her er den gode ånd, Helligånden på spil!

...

Helligånden er blevet kaldt: "Den generte del af treenigheden". Hvorfor er den det? – Det er den, fordi den ikke er tydelig, ligesom Skaberen er det. Hans tydelighed ser vi udfolde sig lige nu – I skal bare gå en tur udenfor – måske på pilgrimsvandring – og nyde Guds skaberværk!

Den anden del af treenigheden er Sønnen. Her skal I bare tænke på juleaften. På hans forkyndelse. På påsken – hele dramatikken, hvor han bliver tydelig, hvor han træder frem.

Helligånden: det er den, der skubber **tro, håb og kærlighed - den gode ånd foran sig**. Nogle gange er det som om alting går op i en højere enhed. Som om, at alt det, som jeg kunne ønske mig bliver opfyldt. Det er som at blive født på ny – som at få en hilsen fra himlen. En hilsen fra **Helligånden.**

Pinsen er en hilsen fra himlen. **Nu – og altid!"**

På det kan vi ønske hinanden: **Glædelig pinse!**

Amen.